

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7591/2021
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Бранислава Босиљковића и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Вулетић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж рр 122/20 од 27.08.2021. године, на седници одржаној 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж рр 122/20 од 27.08.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Вишег суда у Суботици Гж рр 122/20 од 27.08.2021. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Суботици П рр1 63/19 од 15.04.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, ставом другим изреке обавезана је тужена да накнади тужиоцу имовинску штету по основу повреде права на суђење у разумном року у износима од: 31.967,00 динара на име главног дуга и 82.293,00 динара на име камате обрачунате на главни дуг до 11.05.2009. године, све са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке тужбени захтев је одбијен у преосталом делу, за исплату законске затезне камате на досуђене износе главног дуга и обрачунате камате до 11.05.2009. године и за законску затезну камату на износ од 4.615,00 динара од 11.05.2009. године до правноснажности решења о главној деоби 30.08.2019. године. Истом пресудом, ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да накнади тужилји трошкове парничног поступка у износу од 23.400,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Суботици 122/20 од 27.08.2021. године делимично је усвојена жалба тужене и преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу става другог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђене износе главног дуга и камате обрачунате на главни дуг до 11.05.2009. године (ставом првим изреке), док су у преосталом делу одбијене жалбе тужиоца и тужене и потврђена првостепена пресуда (ставом другим изреке). Одбијени су и

захтеви за накнаду трошкова на име састава жалбе, и то тужиочев за износ од 14.400,00 динара (ставом трећим изреке) и захтев тужене за износ од 12.000,00 динара (ставом четвртим изреке), као и захтев тужиоца за састав одговора на жалбу у износу од 7.200,00 динара (ставом петим изреке).

Против одбијајућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради решавања правног питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, сходно члану 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20) Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да у конкретној ситуацији не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и новог тумачења права, што су иначе разлози прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП чије би постојање ревизију учинило изузетно дозвољеном.

Врховни касациони суд испитао је дозвољеност ревизије и водећи рачуна о одредби члана 403. став 2. ЗПП којом су прописани случајеви у којима је ревизија увек дозвољена. Поменутом законском одредбом прописано да је ревизија увек дозвољена ако је, између осталог, другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, што је учињено у конкретном случају. Упркос томе, ревизија није дозвољена ни у смислу члана 403. став 2. ЗПП. Ово стога што се изјављеном ревизијом побијају одлуке о камати и о трошковима поступка, што су споредна потраживања у односу на главни тужбени захтев који се односи на новчану накнаду штете. Коначно, за право на изјављивање ревизије меродавна је, како је то прописано одредбом члана 28. ЗПП, само висина главног захтева, а не и захтева за камату и трошкове поступка, а у конкретном случају ради се о спору мале вредности (члан 468. став 1. ЗПП), у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења, у коме није дозвољена ревизија, сагласно одредби члана 478. став 6. ЗПП.

Због изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**